

vejo živino, da je veselje. Kupci kar vrejo tje na semnje, zlasti v Slov. Bistrici; po 1500 glav krasne goveje živine stoji na semnjišču, in po 20 do 40 vagonov živine se tak semenjski dan odvažajo. Vse gre, če se le hoče. Ob Boljski o sirarstvu niso imeli niti pojma; danes se v novo osnovani mlekarški zadrugi pri Sv. Juriju pod Taborom predela vsak dan 400 litrov mleka v sir, za kojega se vse trga; razven tega se pride luje še mnogo surovega masla. Ljudje dobivajo lepe svote denarja in pravijo: »Kdo bi bil poprej mislil, da je ta naprava tako koristna?« Človek mora imeti oči odprte, pamet zdravo, voljo pa trdno; pri nikomur pa tega danes ni tako treba, kakor pri slovenskem kmetu.

Politični ogled.

Državni zbor bode, kakor trdijo razni češki listi, bojda v kratkem sklican. Zasedanje bode po njihovem mnenju le kratko, ker ministerski predsednik nima upanja, da bi se zbornične razmere zboljšale. Ministerski predsednik Körber se bode v kratkem zopet začel razgovarjati z voditelji raznih strank, katerim hoče naznaniti vladin gospodarski program.

Češki poslanci pridno prirejajo shode in poučujejo ljudstvo o političnem položaju. V sklenjenih resolucijah povdarjajo in zahtevajo enakopravnost vseh narodov ter protestujejo proti delitvi Česke v dva dela in proti vladinim jezikovnim nakanam.

Italijani v avstrijskem Primorju močno skilijo čez mejo v blaženo »zjedinjeno Italijo.« Tržaški magistrat je žrtvoval za žalovanje po umorjenem Umbertu bojda 40.000 kron. Zato ni čuda, da mu za proslavo sedemdesetletnice našega cesarja ni ostalo nič denarja. Izostal je vsakoletni obhod, a tudi javne običajne veselice so se opustile! Za avstrijskega cesarja se torej ne brigajo, pač pa polagajo mrtvemu italijanskemu kralju vence na grob z izdajalskim napisom: »Trst svojemu kralju.« Laškega kralja torej imenujejo avstrijski podaniki svojega kralja! Zdaj pa še naj kdo reče, da v Trstu in Primorju ni irredente! Bilo bi že res čas, da vladni krogi enkrat uvidijo irredentistične nakane in jih še v pravem času zatrejo s tem, da izpolnijo Slovincem in Hrvatom njih pravične in postavne zahteve.

Nemško izzivanje. Mestni svet v Olomucu je sklenil po vzgledu mesta Brna češko ljudsko šolo oskrbeti z nemškim na-

V tem se v daljavi zaslisi melodični glasovi: »Mnogo grehov jej je odpuščenih, ker je veliko ljubila... quia dilexit multum.«

Po tem prizoru pride bolnica k zavesti. Nema gleda in posluša. Jeli prevara? Preplašena odpira oči in gleda pred seboj onega angelja, kateri je bil prišel v snu z neba k njej. Prav isti obraz. Spozna ga po milini pogleda in nežnosti nasmeha, gleda, kako skrbno širi roke nad njo, kako se jej s tiho pobožnostjo bliža, da jej nekaj zašepeče, da jo poboža s solzami, da jo poljubi; bolnica gleda svojo — usmiljeno sestro. »Sl. List«.

Delo z glavo. Kmet vozi odvetniku drva iz gozda in zahteva za delo petak vozine. To je odvetniku preveč. Toda kmet mu reče: »Saj si tudi vi za kako tožbo daste plačati več nego petak in vendar vam tožbe ni težko storiti!« — »Da, prijatelj,« odgovori odvetnik, »moram pa delati z glavo!« — »Saj so morali tudi moji volti delati z glavo; ali mislite, da so vlekli z repom?«

Oče (v ljutomerski okolici): »France! ti si hodil v šolo, ali so »krote« giftne?«

France: »Učili smo se, da niso »giftne«, ampak samo sok, ki ga »iztiskajo« iz sebe je »giffen!«

Oče: »A zdaj se le vem, zakaj pravijo »Štajarcu« in »Mariborčanki« »giftni kroti.«

pisom: »slavische städtische Volksschule.« V čeških mestih še češki zastopi dozday tega nemškimi šolam niso storili, a to nemško izzivanje jih bode zdaj prisililo, da bodo dali v čeških mestih in trgih nemškim šolam češke napise. Kdo torej izziva?

Srbija. Kakor poprej Milan, tako bode sedaj najbrž nova kraljica slabodejno uplivala na mehkega kralja Aleksandra, da si odstrani svoje nasprotnike. Začetek je že storjen. Prejšnji ministerski predsednik Giorgivic in minister Atanazkovič sta bila umirovljena. Istotako tudi poslanec na berlinskem dvoru, Bogičević.

Angleži v Južni Afriki so začeli posnemati prusko vlado. Takoj po osvojitvi Johannesburga so prijeli 56 Hrvatov ter jih izgnali iz Transvala. Še toliko časa jim niso dali, da bi si bili vzeli svoje reči seboj. To je brezobzirnost svojega napuha! Naše zunanje ministerstvo je takoj strogo zahtevalo po svojem konzulu v Johannesburgu, da se njihove imovitosti takoj doposljejo v Avstrijo.

Boj na Kitajskem. Mednarodne čete še imajo vedno boje z ustaši. 19. t. m. so imeli tudi naši vojaki v zvezi z Japonci, Amerikanci in Angleži boj z bokserji, kojih so 300 pobili; drugi so pobegnili. Mednarodne čete so imele 11 ranjencev. Poslaniki evropskih držav, ki so pred par tedni bili po časniških poročilih na najgrozovitejši način umorjeni, zdaj zopet živijo in se veselijo zlate svobode. Peking je pomirjen in upa se, da bode tudi drugod upor kmalu zaduščen. Kaj bo neki potem delal vrhovni poveljnik grof Waldersee, ki pride še le čez mesec dni na bojišče, ako ne bo več vojske in ustašev! Še pokazati ne bo mogel javno pred svetom, da je res vreden tistega česčenja in slavljenja, ki ga je užival na potovanju iz Nemčije do Napola, odkoder se je na ladiji odpeljal proti Kitajskem.

Dopisi.

Iz ptujskega okraja. (Ljudske knjižnice v proslavo stoletnice Slomšekovega rojstva) Vse hvale vredno je, da slovensko ljudstvo obhaja slovesno stoletnico Slomšekovega rojstva. S tem je svetu pokazano, kako časti svoje zasluzne moze! Slovensko ljudstvo pa se tudi tako v vseh slojih seznanja z vrlinami, katere so dičile Slomška kot skofa in svojemu narodu zvesto udanega sina. V izgled se mu postavlja življenje in delovanje sina priprostega kmeta, kateri je s svojimi, od Boga mu podarjenimi talenti dobro gospodaril, kateri je z marljivostjo, vstrajnostjo vse težave in križe človeškega življenja sijajno premagal in se povzpел do neminljive slave. Letošnje slavnosti pa bi naj tudi vidljive spomine med narodom zapuščale. To bi se najbolje in najlepše doseglo z ustanovami v dobrodelne namene. Pa tudi tam, kjer to ni mogoče lahko, se naj nekaj stori.

Skoro v vsaki slovenski župniji imamo že po eno bralno društvo. Le nektera — redka — društva imajo tudi knjižnice. V proslavo Slomšekovega spomina naj prekrstijo bralna društva, katere že imajo knjižnice v »Slomšekove ljudske knjižnice«; društva pa, ki še nimajo knjižnice, naj tako še letos osnovajo; kjer ni društva, naj se osnovi še letos s Slomškovim ljudsko knjižnico vred! To ne povzroča posebnih stroškov in le malo dela in truda. Upati je tedaj, da dobé vse slovenske župnije, katere še nimajo, bralno društvo s Slomškovim ljudsko knjižnico še letos! Tako se bode vedno in vidno častil spomin na Slomška; slovensko ljudstvo se bode vedno bolj izobrazovalo, kar je Slomšek iskreno želel! Slovenska knjiga se bode širila med narod in ne bode več trohnela po shrambah izdajateljev in založnikov! Slovenski pisatelji bodo potem pisali knjige za narod, za ljudstvo. To jih bode navdušilo za novo delovanje; vzbudilo

in privabilo pa bode tudi nove, še speče moči. Naj tedaj nastanejo Slomšekove knjižnice! F. J.

Iz Kozjega. Vsak dan, ko se bliža polnočna ura, prične se v našem trgu živahno gibanje. Zbirati se namreč začne v tem času tukajšnja ponočna garda, naša slavna fakinaža, ki kalí nočni mir in razgraja po našem trgu prepevajoča pesmi, ki žalijo čut vsakega dobrega Avstrijanca, posebno pa še Slovana. Pesmi, kakor »Die Wacht am Rhein« in »Heil und Sieg« se trobijo vsako noč. Posebno žalostno pri tem je pa to, da dajejo tem kričačem glavni kontingent nekateri taki ljudje, ki imajo zaradi svoje državne službe najmanj vzroka popevati za Avstrijo žaljive pesmi! Za pomočnike pa jim skrbi neka kovačnica. Ta lepa družba izziva in razgraja brez zadržka po celem trgu, čaka na domú idoč Slovence ter jih nadleguje. A naše županstvo nima za to ne očesa ne ušesa, naša policija tukaj ne vidi nič in ne sliši nič. Zato vprašamo slavno županstvo v Kozjem: Ali hoče skrbeti za energičnega nočnega čuvaja, ki bode v stanu, take ponočne demonstracije zabraniti? Ali nas hoče prisiliti, da si bodemo morali Slovenci sami pomagati? Na slovenski zemlji se ne damo izzivati, doma hočemo imeti po noči mir!!

Sv. Vid pri Ptujju. Pri sv. Vidu pri Ptujju so dobili novo šolsko zastavo, koja je bila 21. t. m. blagoslovljena. Kumica je bila gospa Gomilšek iz Jurovec, ki je ob tej priliki podelila vsi šolski mladini dobro južino. Bog jo živi še mnoga leta!

Žalostno pa je za naš slovenski kraj, da se še v njem vedno šopiri nemščina in nemškutarija. Tukaj se je prenovila na občinske stroške neka kapelica, ki ima res čuden napis: »Renoviert im Jahre itd.« Ja, za Boga, ali stoji kapelica na pruski zemlji, da ima nerazumljiv nemški napis!? Dragi slovenski sorojaki! Ali se nam ne bodo smejale haloške krave, ako si bodemo na slovenski zemlji delali nemške napise? Kedaj pa nas bode srečala pamet? Francozi imajo francoske napise, Italijani italijanske, Nemci nemške — le mi Slovenci še nočemo imeti slovenskih! Spametujmo se skoraj, postanimo odločni narodnjaki in glejmo, da spravimo k občinskemu krmilu moze, ki bodo narodnjaki, ki ne bodo zasmehovali Slovencev!

Iz Dunaja. Razsvetljava, ki jo je priredilo dunajsko mesto 17., 18. in 19. povodom 70. rojstnega dne našega cesarja, je bila tako velikanska, da moram bralcem vrlega »Slov. Gosp.« nekoliko o njej poročati. Da! Dunajčanje »svojega« cesarja ne le ljubijo, ampak obožavajo, je znano; toda slavnostni trije večeri presegajo vse, kar se je pričakovalo. Zmerni dunajski listi so, kakor so po pripravah sodili, trdili že naprej, da bo razsvetljava tolika, da takšne še svet ni videl. In tako je tudi bilo! Samoodsebe se razume, da ga, kakor daleč dunajsko mesto sega; ni bilo okna, ki bi ne bilo razsvetljeno in okinčano. Pa sveča je takrat zraven električne luči malone izginila; kajti gotovo se v svrhu razsvetljave po današnjega dne elektrika še ni v toliki meri izrabljala, kakor baš navedene dni. Na edini občinski svetovalnici je žarelo 15.000 električnih luči; koliko na drugih poslopih kakor nadvojvod, raznih plemičev, milijonarjev itd., to gre v ogromna števila. In če pomislite, da daje vsaka elektr. luč najmanje toliko svetlobe, kakor sto sveč, ali si potem morete približno predstavljati ogenj, v kojem je žarel Dunaj? Ne, pravim vam, tega si ni moči predstavljati, to mora človek le sam videti. Pa te električne luči niso le mesta razsvetljevale, ampak sestavljene so tudi bile v najkrasnejše figure; tu je bilo videti cesarske krone, tam križ kakega rega, zopet tam pristrčne zdravice, ali število 70, ali začetne črke imena tistega, ki mu je to slavlje veljalo itd. In še celo s tem se ni zadovoljil dunajski patrijotizem, da je mesto, ki šteje pol milij. prebivalcev več, nego cela

dežela štajarska, izpremenil v ognjeno morje tudi iz daljne zračne višine nizzdol je žarelo v velikanskih potezah število 70, kakor da bi se bile največje zvezde nanizale v proslavo tistega, katerega ime je iz zemske nižave gor donelo iz milijon grl. K vsej tej svetlobi pa si še mislite zastav, najkrasnejših preprog vencev, baldahinov in kar je take krasnine, nebroj, po ulicah pa ljudstva z lampijoni, da se vse zdiže, in krik in vik, kakor da bi bil Bog samo za to priliko grlo ustvaril — in tako je bilo tri večere, vsakokrat po dve uri. Cesar te razsvetljave ni videl, ker je bil v Ištu; pa pripusti Dunajčanje si ne dajo vzeti prepričanja, da je vladar tiste dni na tihem bival v prestolnici ter svojo proslavo tajno gledal. Ni je ljubezni nad ljubeznijo, ki jo goji Dunajčan za »svojega« cesarja. Vse tri dni so branjevke na trgih nosile črno-rumene avbe, in vsak tovorni voz, še celo tisti, ki spravlja iz mesta smetje, je nosil znak cesarskega slavja; če družega ne, je kljuse na komotu imelo papirnato zastavico. Končno še bodi omenjeno, da frankfurtarice, s katero se spodnještajarski nemškutarji pri vsaki priliki ošabno vsiljujejo, po vsem mestu ni bilo videti niti jedne.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Sadjerejci pozor! Kupovalci sadja so napravili tako imenovani »kartel« proti sadjerejcem t. j. odreti hočejo kožo ubogemu kmetu v dobri letini, katero še imajo od prejšnjih let. O tem bomo govorili v bodoči številki obsirneje!

Zupnijski izpit sta napravila čč. gg. kapelana Karol Kumer in Franc Munda.

Bankovci po 20 K pridejo v promet med 15. in 20. septembrom.

Vprašanje do ljubljanske c. kr. pošte. V nedeljo 26. t. m. vrgel sem več razglednic na glavnem trgu v Ljubljani v poštni nabiralnik, kjer so obležale ponedeljek celi dan. Torek 28. t. m. prišle so srečno v Maribor nekatere v jutro, nekatere popoldne, nekaj jih pa še ni. Ali se v Ljubljani na glavnem trgu ne pobira pisem vsaki dan o določenih urah? Da je kriva zamude samo ljubljanska pošta, se pozna na pečatu.

Mariborska »giftna krotka« je prinesla v zadnji številki dopis iz Ljutomera, kjer imenuje celjske Sokole »Mordgesellen«. Dopisniku povemo na glas, da ni vreden še črevljev odvezati jednemu celjskemu Sokolu. — Celi dopis pa je pisan tako, da se očitno vidi, kaj namerava. A zapomni si protestantska duša: tvoja želja se ne izpolni! Takih dopisunov privoščimo »mariborski giftni krotki« in ji kličemo: »Fej!«

V kn.-šk. dijaško semenišče je bilo izmed 77 prošnikov vsprejetih 20 in sicer: Baš Ivan iz Braslovč, Šlibar Franc iz Vranskega, Gorišek Franc iz Artič, Hrastnik Franc iz Šoštanja, Hrovat Anton iz Šmarja, Umek Miha iz Pišec, Volavšek Jožef iz Pišec, Leskovšek Ivan iz Olimja, Steinfelser Franc od Sv. Ane na Krembergu, Kranjc Ivan od Bolfenka, Klobasa Ivan od Sv. Jurija na Ščavnici, Šegula Rudolf od Sv. Lovrenca v Slov. goricah, Šoba Alojz iz Ptuja, Borko Jakob od Sv. Jurija na Ščavnici, Pogruic Maksimilijan od Sv. Križa pri Ljutomeru, Terstenjak Alojz iz Ormoža, Zagoršak Franc iz Polenšaka, Geratič Ivan od Sv. Benedikta, Lasbaher Anton iz Negove, Ivanuš Valentin od Sv. Marka pri Ptuju.

Stariše na kmetih opozarjamo na oglas na zadnji strani, kjer se priporoča Karol Scheidbach, trgovec s šolskimi knjigami in sploh vsemi potrebsčinami za šolarje in dijake.

V Oberamergan na Bavarskem so sli gledat svetovno znane predstave iz Kristusovega življenja čč. gg. Marko Tomazič,

župnik v Pilštanju, Ivan Evang. Vreže, Jakob Kavčič in Alojz Čížek. Pričakujemo, da nam bodo prezanimive predstave mično opisali v našem listu.

Škofijska sinoda. Prihodnji teden se bode obhajala v Mariboru v torek, sredo in četrtek tretja lavantinska škofijska sinoda. Na škofijskih sinodah se dušni pastirji skupno s svojim škofom posvetujejo o raznih sredstvih za povzdigo krščansko-katoliškega življenja in prepričanja v domači škofiji.

Razglednice se lahko pošiljajo z znamko za tri vinarje, ako je zadaj samo podpis pošiljatelj in nič drugih pismenih priobčil, in ako se spredaj prečrta napis »dopisnica« ter se mesto tega zapiše: »tiskovina«.

Kraljevi morilec Bresci je bil večeraj pred milanskimi porotniki obsojen v dosmrtno samotno ječo. Z obsodbo je bil zadovoljen. — Verujemo! Ima vsaj redno hrano, kot delavec je pa ni imel vedno.

Iz Slov. Bistrice. Dne 26. t. m. priredila je tamošnja »Čitalnica« na krasno okinčanem velikem dvorišču Novakove gostilne »Slomšekovo slavnost«. Zbralo se je več nad 800 čestilcev dičnega probuditelja. Veliki prostori so bili na večer že premajhni, ker ne samo domačini, ampak tudi iz bližnje in daljne okolice so prihiteli domoljubi k slovenje-bistriški slavnosti; omenimo le veliko število celjanov, mariborskih in ormoških kolesarjev, ptujčanov, jareninčanov itd. Od 3. popoldne je celjska narodna godba pod vodstvom g. Koruna neumorno igrala večinoma slovanske komade. Slavnost otvori g. dr. Lemež kot predsednik, čitalniški pevci so peli krasno, tamburaši udarjali precizno; samo škoda, da niso imeli bolj zaprtega prostora, ker glasovi tamburic so se preveč razgubili in se niso čuli ubrano. Slavnostni govor je bil nekoliko predolg. Igra: »Krojač Fips ali nevarni sosed« je razmeram odra prav dobro uspela in žela obilo smeha in pohvale. Diletantke in diletantje so storili, kar so mogli, in vendar si ne morem kaj, da opozorim. Pri igrah bi moralo občinstvo mirovati, igralci pa glasneji biti. Ta napaka ni samo tu bila, ampak je večinoma povsod. Zaslužni vse pohvale so Fips (gsp. Lorber), Lizika (gospa Brinšek-ova) in Polajka (gca. Gumzej); dobro so vršili svoje vloge Mihelič in Lojze. Rudečkarji so bili tudi nekateri navzoči, kako jim je bilo pri sreči, videti vse narodno-navdušene, ne vem. Bilo je več govorov, ki so razpravljali narodni razvoj zadnjih let in tako je prišla ura odhoda. Gsp. Gomilšek iz Jarenine je se nastopil, v jedrnatih in lepih besedah spodbujal k narodni zavednosti, in odšli smo, poslovivši se v naglici od ljubih nam prijateljev in prijateljic, katerim smo navdušeno klicali: »Na svidenje!« — Pohvaliti moram tudi jako točno postrežbo, okusno pripravljena jedila in dobro kapljico pri zmernih cenah. Slovenci tamošnjega okraja bi pač morali podpirati bolj kot do sedaj narodnega krčmarja gosp. Petra Novaka, ne pa zahajati k nemščurjem in jim polniti mošnje, katere odpirajo nam nasprotnemu gibanju; le »svoji k svojim« bodi geslo. — Na cesti smo bili parkrat izzivani z »Heil und Sieg« in s klicem: »Saj so samo štirji!« a napadel resnici na ljubo nas nihče ni, ker na njih izzive so dobili tudi umesten odgovor, če jih srbí, naj le pridejo. Barabe so povsod, tudi Slov. Bistrice jih ima. Čul sem drugi dan, da je organizirana druhal, kakor v Celju pri enakih prilikah, se drznila napadati odhajajoče Celjane, a tem bo že posvetila »Domovina« po zaslugi. Ona se ložje izrazi, »Slov. Gosp.« pride takoj v dotiko s § 302 kaz. zak. — Bistriški »Čitalnici« pa čestitam na vspehu in jo prosimo, naj v kratkem zopet kako veselico priredi; prišli bomo in pokazali nemškutarčkom, da imamo peroti, katere nam ne ukloni noben vihar. Živio! Na zdar!

Slomšekova slavnost na Ljutomeru dne 8. sept. obeta biti pravi narodni praznik

za Mursko polje in Slovenske gorice. Od vseh krajev se javljajo društva in odposlanstva za veselico. Tudi slavni celjski Sokol bo prišel. Nadalje pridejo gasilna društva z Murskega polja in Slovenskih goric, strelska garda iz Veržeja, veterani iz Svetinj. Tri godbe bodo svirale. Dne 8. septembra torej v Ljutomer!

Iz Bučočevca pri Ljutomeru se nam piše: V ponedeljek 27. avgusta spremili smo primicjanta č. g. Slaviča vsi svatje na vozovih v Ljutomer. Spredaj je vihrala po stari naši navadi slovenska zastava. Ko pa je dotični voz z zastavo ostal sam nekaj časa pred kovačnico, prišel je skrivoma nek pobalin in je polil našo zastavo s črnimolom. Malo prepozno smo izvedeli, da je bil to neki pisar iz pisarne notarja Turna. Sreča zanj, da se to ni prej zaznalo. Ali te stvari mi murski kmetje ne bomo tako pustili. Gsp. notar, ki živi v večini od naših grošev, naj naredi red v svoji pisarnici. Če pa bode on redil tako zalego, se bomo tudi mi po tem ravnali. Več pa se bomo menda pri sodnji »pogučali«.

Iz Ljutomera se nam poroča: Tukajšnji Nemci in nemškutarji so zastavili vse moči, da bi preprečili Slomšekovo slavnost, katero bomo obhajali pri nas dne 8. sept. v velikanskem obsegu. Nemški graški časniki so začeli isto gonjo zoper veselico, kakor proti znanim celjskim slavnostim. Namen je očividni: izzivati hočejo nas Slovence in podžgati nemško ljutomersko fakinažo. Kar se nas Slovencev tiče, ne bodo dosegli svojega namena; mi ostanemo mirni, ne bomo se dali izzvati. Naša naloga dne 8. sept. ne bo, napadati Nemcev in nemškutarjev, ampak proslaviti velikega Slomškega. In če bi tudi hotela nahujskana fakinaža nastopati še tako izzivajoče, mi bomo ostali še vedno mirni, kajti za to vrsto ljudi imamo le ponosno preziranje kakor se olikanim ljudem spodobi.

Iz Št. Petra pri Radgoni smo izvedeli: Od 15.—23. t. m. smo obhajali pri nas sv. misijon. Vodili so ga oo. jezuitje Doljak, Vehovar, Žužek. Ljudstvo se je udeleževalo sv. misijona z veliko vnemo. Nad 3000 ljudi je sprejelo sv. zakramente. — Nabira se pri nas za veliki zvon, ki bo tehtal 35 starih centov.

Pameče. Kupci za jabolka se vabijo v našo s sadjem obilno blagoslovljeno mislinsko dolino.

Trojčke je porodila delavčeva žena Neža Alijančič v Jesenicah ob Savi. Mati je na porodu umrla, otroci pa so čvrsti in zdravi!

Pri Sv. Marjeti niže Ptuja je umrla zadnji petek občeprijubljena in zelo spoštovana gospa Jera Murk. Kako je bila priljubljena, najbolje priča nje pogreb. Vsako oko se je solzilo, ker zapustila nas je zares prava mati ubozih. N. v m. p.!

Velenje. Naznanjamo sl. občinstvu, da se vrši veselica in slavnost o priliki odkritja spominske plošče dr. J. Kranjcu v Škalah pri Velenju dne 2. septembra, ne pa prvega, kakor se je v zadnjem listu pomotoma naznanilo.

Pri Sv. Juriju ob Ščavnici se je dne 26. t. m. utopil 15letni fant Anton Stramič iz Biserjan. Gonil je konje v Ščavnico kopat, prišel z njimi v vrtinec ter utonil. Konji so se rešili.

Nezgoda. Vlč. g. knz. svetnik, Jernej Voh, se je pretečeno nedeljo vozil križ blagoslavljat. Konji se mu splašajo, voz se prevrže in preč. g. se znatno, a nenevarno poškoduje.

Umor in samomor. Na Šmiklavskem hribu pri Celju so našli v nedeljo že trohneča trupla Franca Rakusch, brata celjskega podžupana, in učiteljice Karoline Kopp. Zraven je ležal samokres. Sodi se, da je vsled nesrečne ljubezni Rakusch umoril najpoprej učiteljico in potem sebe.

»Svoji k svojim!« kričé Kranjci ob vsaki priliki. Narodna železna tvrdka je v